

Vasile Coman

Judecător la Tribunalul Prahova

Infrațiuni de corupție și asimilate celor de corupție

Practică judiciară comentată

**Volumul II. Traficul de influență,
cumpărarea de influență, infrațiuni asimilate
infraunilor de corupție**

Editura
Hamangiu
2019

3. ^{1.} **Avocat. Influență exercitată asupra unui polițist cu identitate neprecizată din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, pentru procurarea unui „denunț bun” (apt să producă efectele prevăzute de art. 19 din Legea nr. 682/2002). Suficienta individualizare a persoanei funcționarului public vizat de traficant**

^{2.} **Distincții între traficul de influență și infrațiunea de înșelăciune**

^{3.} **Confiscare integrală. Irelevanța plăților parțiale efectuate de traficantul de influență către denunțatori**

CP, art. 244, art. 291
Legea nr. 78/2000, art. 6
Legea nr. 682/2002, art. 19

1. Atunci când un avocat solicită o sumă de bani pentru a-și exercita influența asupra unui polițist din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, pentru ca acesta să efectueze demersurile necesare în scopul ca un inculpat să beneficieze de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 în cauza în care este judecat, persoana funcționarului public este suficient individualizată și acesta are competența (în măsura în care influența avocatului ar fi fost reală) să îndeplinească actele care fac obiectul traficului de influență. Drept urmare, împrejurarea că avocatul nu avea de fapt influență asupra unei astfel de persoane și că identitatea exactă a acesteia nu a fost precizată nu sunt de natură să înlăture existența infrațiunii de trafic de influență. Nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că acela care a traficât influența are profesia de avocat, aspect care este de natură să aducă credibilitate suplimentară afirmațiilor sale în sensul că are relații apropiate cu o persoană care activează în cadrul organelor judiciare.

Pentru ca o persoană să poată beneficia de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 (sau de alte dispoziții cu efect identic din alte acte normative), este necesar ca, pe lângă simpla formulare a unui denunț care să vizeze o faptă de o gravitate ridicată, acesta să poată fi concretizat (organele judiciare să nu aibă cunoștință despre fapta denunțată, iar cercetările efectuate ca urmare a denunțului să permită identificarea unei persoane care să fi săvârșit fapta respectivă). Drept urmare, chiar și în situația în care aspectele menționate în denunț sunt reale, trebuie ca organele judiciare să acționeze și cu un anumit grad de celeritate, pentru ca, până la soluționarea definitivă a cauzei penale în care este implicat denunțatorul, să fie identificat un presupus participant la infrațiunea denunțată, iar împotriva acestuia să existe suficiente probe pentru începerea urmăririi penale.

2. În situația în care inducerea în eroare a unei persoane în scopul de a o determina să dea o sumă de bani ori un alt folos inculpatului se realizează prin pretinderea faptului că acesta din urmă are influență asupra

unui funcționar public și că, în schimbul sumei de bani sau folosului primit, inculpatul îl va determina pe funcționar să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, iar nu al infracțiunii de înșelăciune.

3. Referitor la cuantumul sumei confiscate, aceasta trebuie confiscată în totalitate, martorii denunțatori neputând obține restituirea ei. Totodată, plățile efectuate de inculpat denunțatorilor nu pot fi opuse organelor judiciare, deoarece au o cauză ilicită, „creanța” denunțatorilor față de inculpat derivând din comiterea de infracțiuni. Atât timp cât inculpatul a dispus de suma de bani primită de la denunțatori astfel cum a dorit (inclusiv prin stingerea parțială a „creanței” față de aceștia), măsura confiscării întregii sume este complet justificată. De asemenea, susținerea că sumele restituite nu au profitat inculpatului este lipsită de relevanță, în condițiile în care confiscarea specială a banilor obiect al infracțiunilor de corupție nu se dispune în măsura în care aceștia au profitat celui care i-a primit. Practic, și dacă inculpatul ar fi pierdut banii proveniți de la denunțatori în aceeași zi în care i-a primit, așadar, fără a obține niciun profit, aceștia ar fi fost în continuare confiscați. Oricum, dacă inculpatul apreciază că are dreptul la recuperarea sumelor restituite denunțatorilor, va putea eventual obține aceasta pe calea unei acțiuni civile.

C.A. București, s. a II-a pen., sent. pen. nr. 106/F din 26.05.2017, nepublicată

Prin rechizitoriul nr. 467/P/2014 al P.I.C.C.J. – D.N.A., a fost trimisă în judecată inculpata T.L. pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, fals în înscrisuri oficiale în formă continuată, prevăzută de art. 320 alin. (1) CP, cu aplicarea art. 35 alin. (1) CP (2 acte materiale), ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) CP.

Prin sentința penală nr. 106/F din 26.05.2017 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, în baza art. 291 alin. (1) CP raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 396 alin. (10) CPP, s-a dispus condamnarea inculpatei T.L. la o pedeapsă de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență. În baza art. 67 CP, s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă complementară exercițiul drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g) și k) CP, și anume dreptul de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a exercita profesia de avocat și dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, pe o perioadă de 3 ani.

În baza art. 320 alin. (1) CP, cu aplicarea art. 35 alin. (1) CP și art. 396 alin. (10) CPP, a fost condamnată aceeași inculpată la o pedeapsă de 1 an

închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale în formă continuată.

În baza art. 38 alin. (1), art. 39 alin. (1) lit. b) și art. 45 alin. (1) CP, s-au contopit pedepsele menționate mai sus și s-a aplicat pedeapsa cea mai grea, de 2 ani și 6 luni închisoare, sporită cu 4 luni închisoare, inculpata urmând să execute în final o pedeapsă de 2 ani și 10 luni închisoare, la care se va adăuga pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g) și k) CP, pe o perioadă de 3 ani, astfel cum a fost anterior stabilită.

Instanța a considerat îndeplinite condițiile art. 91 și urm. CP prevăzute de lege pentru suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei și a fixat termen de supraveghere de 3 ani.

În baza art. 291 alin. (2) CP, s-a dispus confiscarea de la inculpată a sumei de 8.000 de euro.

În baza art. 25 alin. (3) CPP, au fost desființate înscrisurile falsificate constând într-o adresă purtând antetul D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Vâlcea și denunțul formulat în numele numitului M.V., datat 19.05.2015.

În baza art. 404 alin. (4) lit. b) CPP, s-a menținut față de inculpată măsura controlului judiciar.

Analizând materialul probator administrat în cele două faze ale procesului penal, prima instanță a reținut următoarea **situație de fapt**: în prima parte a anului 2015 (luna martie), inculpata T.L., avocat care asigura apărarea numitului M.V. într-o cauză penală în care acesta se afla în stare de arest preventiv, a primit de la rudele inculpatului suma de 8.000 de euro pentru a procura acestuia un denunț care să îi asigure reducerea cu jumătate a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru faptele de care era acuzat. Pentru a determina rudele inculpatului să îi furnizeze suma solicitată, inculpata a lăsat să se creadă că are influență asupra unui polițist D.I.I.C.O.T. cu o identitate neprecizată, dar care ar fi lucrat în cadrul Biroului Teritorial Vâlcea al respectivei unități de parchet și care ar fi fost în măsură ca, în schimbul sumei de 8.000 de euro, să faciliteze obținerea respectivului denunț și, implicit, valorificarea acestuia.

Curtea a reținut că inculpata nu avea în fapt influență asupra niciunei persoane care să fie în măsură să facă toate demersurile necesare pentru formularea și concretizarea unui denunț și, pentru a evita să înapoieze banii primiți familiei lui M.V., a procedat la falsificarea impresiunii unei ștampile de înregistrare aparținând D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Vâlcea pe denunțul lui M.V., precum și la plăsmuirea unei adrese din partea aceleiași unități de parchet provenind de la un anume „procuror M.R.” (personaj fictiv), în cuprinsul căreia se atesta că denunțul formulat a fost concretizat. De asemenea, inculpata a înmănat membrilor familiei lui M.V. înscrisurile respective.

În acest context, Curtea a precizat că, pentru ca o persoană să poată beneficia de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 (sau de alte dispoziții cu efect identic din alte acte normative), este necesar ca, pe lângă simpla formulare

a unui denunț care să vizeze o faptă de gravitate ridicată, acesta să poată fi concretizat (organele judiciare să nu aibă cunoștință despre fapta denunțată, iar cercetările efectuate ca urmare a denunțului să permită identificarea unei persoane care să fi săvârșit fapta respectivă). Drept urmare, chiar și în situația în care aspectele menționate în denunț sunt reale, trebuie ca organele judiciare să acționeze și cu un anumit grad de celeritate, pentru ca, până la soluționarea definitivă a cauzei penale în care este implicat denunțatorul, să fie identificat un presupus participant la infracțiunea denunțată, iar împotriva acestuia să existe suficiente probe pentru începerea urmăririi penale.

Curtea a reținut că, în cuprinsul cererilor și excepțiilor invocate în procedura de cameră preliminară, inculpata a afirmat, printre altele, și că descrierea acestei fapte în rechizitoriul ar conduce la ideea că acuzația vizează în fapt o infracțiune de înșelăciune. Inculpata nu a reluat această susținere în cursul judecății prin formularea unei cereri de schimbare a încadrării juridice, însă instanța a apreciat ca necesar să facă o serie de considerații asupra acestui aspect. Astfel, infracțiunile de trafic de influență și înșelăciune pot avea anumite elemente comune în situația în care traficantul de influență nu are de fapt influență asupra unui funcționar public și, evident, nu este în măsură nici să obțină rezultatul promis cumpărătorului de influență.

Curtea a reținut că dispozițiile art. 291 CP privind traficul de influență incriminează pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, în timp ce dispozițiile art. 244 CP privind infracțiunea de înșelăciune incriminează inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust dacă s-a pricinuit o pagubă.

Drept urmare, în situația în care inducerea în eroare a unei persoane în scopul de a o determina să dea o sumă de bani ori un alt folos inculpatului se realizează prin pretinderea faptului că acesta din urmă are influență asupra unui funcționar public și că, în schimbul sumei de bani sau folosului primit, inculpatul îl va determina pe funcționar să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență. Drept condiții suplimentare pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență, în doctrină și în jurisprudență s-a precizat că este necesar ca funcționarul public să fie suficient individualizat și ca acesta să aibă, dacă influența traficantului ar fi reală, competența de a îndeplini sau a nu îndeplini actul dorit de cumpărătorul de influență.

Raportând condițiile mai sus arătate la cauza de față, Curtea a constatat îndeplinirea tuturor condițiilor necesare pentru existența infracțiunii de trafic de influență. Astfel, inculpata a solicitat o sumă de bani pentru a-și exercita influența asupra unui polițist din cadrul D.I.I.C.O.T. care avea „grad destul de mare”, „cu grade mari”, pentru ca acesta să efectueze demersurile necesare în scopul ca numitul M.V. să beneficieze de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 (sau de alte dispoziții similare din alte acte normative) în cauza în care era judecat. În aceste condiții, instanța a apreciat că persoana funcționarului public era suficient individualizată și că acesta avea competența (în măsura în care influența inculpatei ar fi fost reală) să îndeplinească actele care făceau obiectul traficului de influență. Drept urmare, împrejurarea că inculpata nu avea de fapt influență asupra unei astfel de persoane și că identitatea exactă a acesteia nu a fost precizată nu sunt de natură să înlăture existența infracțiunii de trafic de influență. De asemenea, s-a reținut că nu trebuie pierdut din vedere că inculpata are profesia de avocat, aspect care era de natură să aducă credibilitate suplimentară afirmațiilor sale în sensul că avea relații apropiate cu o persoană care activa în cadrul organelor judiciare.

Totodată, fapta inculpatei de a contraface impresiunea unei ștampile a D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Vâlcea pe denunțul lui M.V. și de a plăsmui în totalitate un înscris din partea aceleiași unități de parchet, semnat un anume „procuror M.R.” (personaj fictiv), în cuprinsul căreia se atesta că denunțul formulat a fost concretizat, realizează elementele constitutive ale unei infracțiuni de fals material în înscrisuri oficiale în formă continuată, prevăzută de art. 320 alin. (1) CP raportat la art. 35 alin. (1) CP. Faptele menționate au fost săvârșite în concurs real, conform art. 38 alin. (1) CP.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpatei, Curtea a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 CP, precum și dispozițiile art. 396 alin. (10) CPP privind reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul aplicării procedurii simplificate de judecată. În acest sens, instanța a apreciat că faptele inculpatei au caracter grav, aceasta folosindu-se de calitatea de avocat pentru a obține în mod ilicit sume de bani de la clienții cărora ar fi trebuit să le asigure o apărare eficientă. Infracțiunea de trafic de influență comisă este cu atât mai gravă cu cât, având în vedere modul concret de săvârșire, a fost de natură să aducă atingere atât prestigiului profesiei de avocat, cât și respectului datorat organelor judiciare, prin acreditarea ideii că, în schimbul unor sume de bani, s-ar putea obține în mod nelegal facilitățile oferite de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002.

Instanța nu a primit afirmațiile inculpatei în sensul că ar fi fost determinată să comită faptele de greutăți materiale cu care s-ar fi confruntat familia sa, în condițiile în care, audiată în cauză cu privire la destinația dată sumei de bani primite de la familia M., aceasta a precizat că 1.500 de euro i-a folosit pentru plata unei datorii personale, 500 de euro pentru plata chiriei, 1.000 de euro i-a împrumutat unei cunoștințe și diferența a „cheltuit-o aiurea”. În același

timp însă, Curtea a reținut că inculpata nu are antecedente penale, în cursul procesului penal a avut o atitudine în principal sinceră, iar în prezent are un copil minor în vârstă de 1 an și 5 luni și este însărcinată din nou. De asemenea, modul concret de săvârșire a faptelor denotă un vădit amatorism infracțional, în condițiile în care un minimum de verificări efectuat de familia lui M.V. a fost de natură să ducă la descoperirea întregii activități infracționale a inculpatei.

În aceste condiții, Curtea a aplicat inculpatei pedepse îndreptate spre mediu, și anume 2 ani și 6 luni închisoare pentru fapta de trafic de influență și 1 an închisoare pentru fapta de fals material în înscrisuri oficiale. De asemenea, pe lângă pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare pentru fapta de trafic de influență, Curtea a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă complementară exercițiul drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g) și k) CP, și anume dreptul de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a exercita profesia de avocat și dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public pe o perioadă de 3 ani. Referitor la această măsură, instanța de fond a considerat că faptele comise o pun pe inculpată într-o vădită incompatibilitate morală de a ocupa toate funcțiile precizate și în mod special de a continua exercitarea profesiei de avocat, de care aceasta s-a folosit pentru a comite infracțiuni de fals și de corupție.

În baza art. 291 alin. (2) CP, a dispus confiscarea de la inculpată a sumei de 8.000 de euro. Referitor la cuantumul sumei confiscate, Curtea a constatat că, prin rechizitoriul întocmit în cauză, s-a solicitat confiscarea sumei de 5.500 de euro, procurorul reținând că din suma de 8.000 de euro primită de la denunțatori inculpata a restituit acestora aproximativ 2.500 de euro. Instanța a apreciat însă că măsura confiscării trebuie să vizeze întreaga sumă primită de inculpată. Astfel, potrivit art. 291 alin. (2) CP, banii, valorile sau orice alte bunuri primite (de traficantul de influență – n.n.) sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent. Totodată, potrivit art. 292 alin. (3) CP referitor la cumpărarea de influență (infracțiunea săvârșită de martorii denunțatori, față de care s-a dispus clasarea ca urmare a împrejurării că aceștia au denunțat infracțiunile corelative săvârșite), banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat, dacă au fost date după denunțul prevăzut în alin. (2). În fine, potrivit art. 292 alin. (4) CP, banii, valorile sau orice alte bunuri date sau oferite (de cumpărătorul de influență – n.n.) sunt supuse confiscării, iar dacă acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.

Aplicând textele legale menționate la cauza de față, s-a apreciat că rezultă cu claritate că suma de 8.000 de euro trebuie confiscată în totalitate, martorii denunțatori neputând obține restituirea acesteia. Totodată, plățile efectuate de inculpată denunțătorilor nu pot fi opuse organelor judiciare, deoarece au o cauză ilicită, „creanța” denunțătorilor față de inculpată derivând din comiterea de infracțiuni. Curtea a apreciat și că, atât timp cât inculpata a dispus de suma de

bani primită de la denunțatori astfel cum a dorit (inclusiv prin stingerea parțială a „creanței” față de aceștia), măsura confiscării întregii sume de la aceasta este complet justificată. De asemenea, susținerea că sumele restituite nu au profitat inculpatei este lipsită de relevanță, în condițiile în care confiscarea specială a banilor obiect al infracțiunilor de corupție nu se dispune în măsura în care aceștia au profitat celui care i-a primit. Practic, și dacă inculpata ar fi pierdut banii proveniți de la denunțatori în aceeași zi în care i-a primit, așadar, fără a obține niciun profit, aceștia ar fi fost în continuare confiscați. Oricum, dacă inculpata va aprecia că are dreptul la recuperarea sumelor restituite denunțătorilor, va putea eventual obține aceasta pe calea unei acțiuni civile.

În baza art. 25 alin. (3) CPP, Curtea a dispus a desființarea înscrisurilor falsificate conștând într-o adresă purtând antetul D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Vâlcea și denunțul formulat în numele numitului M.V., datat 19.05.2015.

NOTĂ. 1. Sentința a rămas definitivă prin decizia penală nr. 296/A din 11.09.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, nepublicată, prin care a fost respins ca nefondat apelul exercitat de P.I.C.C.J. – D.N.A.

2. Potrivit art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor (republicată în M. Of. nr. 288 din 18.04.2014), „Persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1, și care a comis o infracțiune gravă, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecării denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege”. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 67/2015 (M. Of. nr. 185 din 18.03.2015), s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, constatându-se că soluția legislativă care exclude de la beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1, și care nu a comis o infracțiune gravă este neconstituțională, deoarece afectează dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii.

Într-o cauză, Înalta Curte a făcut aplicarea art. 19 din Legea nr. 682/2002 în cursul judecării apelului, reducând în mod corespunzător pedeapsa aplicată inculpatului (avocat) de către instanța de fond. În aceeași cauză, cu privire la un alt inculpat, Înalta Curte a arătat că, într-adevăr, acesta a formulat două denunțuri în urma cărora au fost înregistrate dosarele penale nr. 120/D/P/2015 și nr. 130/D/P/2015 ale P.I.C.C.J. – D.I.I.C.O.T. – S.T. Neamț, prin care a susținut că A.N. și alte persoane pe care nu le cunoaște comercializează droguri de risc și de mare risc pe raza municipiului Piatra Neamț și a localităților învecinate, însă, în urma activităților de urmărire penală desfășurate în cadrul dosarului nr. 130/D/P/2015, prin ordonanța din 04.02.2016, s-au dispus renunțarea la urmărirea penală față de trei suspecți și o soluție de clasare față de alți doi, conform adresei din 29.02.2012 a D.I.I.C.O.T. – S.T. Neamț, apreciindu-se că

nu îi sunt aplicabile dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 (*I.C.C.J., s. pen., dec. pen. nr. 139/A din 05.04.2016, nepublicată*).

3. Apreciem că, în speță, în mod eronat s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă complementară exercițiul dreptului prevăzut de art. 66 alin. (1) lit. k) CP, și anume *dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public*, infracțiunea săvârșită de inculpata avocat neavând nicio legătură cu fapta și activitățile desfășurate anterior de către aceasta.

De asemenea, sub aspectul *omisiunii aplicării pedepsei accesorii*, soluția este discutabilă chiar în lumina practicii constante a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care, în majoritatea cauzelor în care sunt condamnați avocați pentru infracțiuni de corupție, Curtea a aplicat în mod constant și interzicerea exercitării dreptului prevăzut de art. 66 alin. (1) lit. g) CP, cu titlu de pedeapsă accesorie, inclusiv în situația suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale. În acest sens, a se vedea și nota de la **speța nr. 34**.

4. Referitor la *distincția între infracțiunea de trafic de influență și infracțiunea de înșelăciune*, a se vedea și **speța nr. 5**; în același sens, C.A. Bacău, s. pen., min. și fam., dec. pen. nr. 1224 din 08.11.2016, nepublicată.

5. Cu privire la măsura *confiscării integrale*, a se vedea și **speța nr. 18**.

4. ¹ **Avocat. Influență pretinsă pe lângă un procuror, spre a se adopta o soluție de netrimitere în judecată. Falsificarea contractului de asistență juridică – încheiat „în alb” – cu privire la cuantumul onorariului convenit de părți. Fals în înscrisuri în scopul ascunderii infracțiunii de corupție. Distincții între traficul de influență și infracțiunea de înșelăciune**

² **Mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul abrogării unei cauze de agravare a pedepsei în vigoare la data comiterii faptei. Lex tertia**

³ **Conduita apărării asupra alegerii sancțiunii și a modalității de executare a pedepsei impuse acuzatului**

⁴ **Greșita obligare la restituirea unei sume de bani în altă monedă decât cea națională**

CP 1969, art. 215, art. 257, art. 290

CP, art. 5

Legea nr. 78/2000, art. 6, art. 17 lit. c), art. 18

1. **Fapta avocatului care pretinde și primește bani sub pretextul că va interveni pe lângă procurorul care instrumentează cauza privindu-l pe martorul denunțator, spre a se adopta o soluție de netrimitere în judecată, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență. Fapta aceluiași avocat de a întocmi în fals un contract de asistență juridică – încheiat „în alb” – cu privire la cuantumul onorariului convenit de părți, în scopul ascunderii infracțiunii de corupție, întrunește elementele constitutive**

ale infracțiunii prevăzute de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, în forma anterioară abrogării prin Legea nr. 187/2012.

Ceea ce deosebește infracțiunea de trafic de influență de infracțiunea de înșelăciune este calitatea persoanei pe lângă care traficantul de influență susține că va interveni. Dacă în sfera atribuțiilor de serviciu ale persoanei respective intră actul sau faptul pentru care făptuitorul afirmă că va interveni, fapta realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, iar dacă în sfera atribuțiilor de serviciu ale acesteia nu intră actul respectiv, fapta va realiza conținutul infracțiunii de înșelăciune. Esențial este, de asemenea, sub aspectul calificării juridice a unei fapte ca trafic de influență sau înșelăciune, momentul pretinderii banilor sau serviciilor. Astfel, dacă banii au fost preținși după îndeplinirea actului, fapta constituie infracțiunea de înșelăciune, iar dacă au fost preținși înainte de îndeplinirea actului, constituie infracțiunea de trafic de influență.

2. În aplicarea legii penale mai favorabile, instanța analizează legea veche cu toate consecințele sale în ceea ce privește încadrarea juridică și legea nouă cu toate consecințele sale asupra încadrării juridice. Mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile nu poate conduce la înlăturarea aplicării unei agravante în vigoare la data faptelor și la compararea formei simple a infracțiunii din legea veche cu forma simplă reglementată de legea nouă, deoarece s-ar încălca principiul legalității, prin intervenția instanței în sensul modificării voinței legiuitorului cu privire la incriminarea faptei conform formei calificate – *lex tertia*.

3. Alegerea modalității de executare a pedepsei aplicate unui inculpat nu trebuie să fie influențată de conduita avocatului său, instanța considerând că lipsa avocatului ales sau cererea unui nou avocat numit în dosar de amânare a cauzei ar fi consecința instruirii acestora de către inculpat în scopul tergiversării cauzei. Totodată, faptul că nu a fost administrată o probă solicitată de către inculpat, chiar din cauza acestuia, nu conduce prin el însuși la alegerea unei modalități privative de executare a pedepsei.

4. Dacă se constată că infracțiunea de trafic de influență există și că a fost săvârșită cu vinovăție de către inculpat, instanța dispune obligarea acestuia la plata către martorul denunțător a sumei de bani primite. Este nelegală dispoziția instanței de obligare la plata în euro, deoarece plățile pe teritoriul României se fac în moneda națională, instanța trebuind să dispună obligarea inculpatului la plata echivalentului în lei al sumei la data plății efective.

I.C.C.J., s. pen., dec. pen. nr. 404/A din 05.11.2015, nepublicată

Prin rechizitoriul nr. 74/P/2010 al P.I.C.C.J. – D.N.A. – S.T. Craiova, a fost trimis în judecată, în stare de libertate, inculpatul O.B. pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 257 CP 1969 raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 290 CP 1969 raportat la art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 coroborat

cu art. 18 din Legea nr. 78/2000, în final cu aplicarea art. 33 lit. a) CP 1969. În fapt, s-a reținut că, la data de 26.04.2010, numitul B.I. a sesizat telefonic Direcția Generală Anticorupție – Serviciul Județean Dolj, arătând că, în data de 01.11.2009, a fost depistat de polițiști pe raza județului Argeș conducând un autoturism neînmatriculat. La data respectivă i s-a întocmit dosar penal și i-a fost reținut permisul de conducere. Ulterior, l-a cunoscut pe avocatul O.B., care i-a promis că, în schimbul unor sume de bani, poate interveni pe lângă polițistul și procurorul de caz, pentru a-i obține o soluție favorabilă și a i se restitui rapid permisul de conducere. Martorul denunțator B.I. a mai precizat că, pe lângă onorariul de 700 de lei, în luna ianuarie 2010, avocatul O.B. a mai pretins și a primit 300 de euro, asigurându-l că acești bani vor ajunge la procurorul de caz pentru obținerea unei soluții favorabile. În luna februarie 2010, martorul denunțator B.I. a părăsit țara și l-a împuternicit pe fratele său, B.M., prin procură notarială, să îl reprezinte în dosar. Cu același prilej, martorul denunțator B.I. a susținut că, în ziua de 23.04.2010, fratele său s-a deplasat cu avocatul în municipiul Pitești, cel din urmă a ridicat permisul de conducere de la Poliția Rutieră, însă a refuzat să îl restituie lui B.M., pretinzându-i încă 200 de lei, pe motiv că i-a dat procurorului de caz cei 300 de euro și că i se cuvine și lui ceva pentru serviciul astfel prestat.

Prin sentința penală nr. 48 din 07.02.2014 a Curții de Apel Craiova, s-a respins cererea formulată de inculpatul O.B., prin apărătorul ales, de schimbare a încadrării juridice date faptelor comise de inculpat, din infracțiunea prevăzută de art. 257 CP 1969 raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 215 alin. (1) CP 1969 și din infracțiunea prevăzută de art. 290 CP 1969 raportat la art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 coroborat cu art. 18 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 290 CP 1969.

În baza art. 257 CP raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. (1) lit. a), alin. (2), art. 76 alin. (1) lit. d) CP 1969 și art. 5 noul CP, a fost condamnat inculpatul O.B. la pedeapsa de 1 an și 2 luni închisoare.

În baza art. 290 CP, cu aplicarea art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 coroborat cu art. 18 din Legea nr. 78/2000, art. 74 alin. (1) lit. a), alin. (2), art. 76 alin. (1) lit. e) CP 1939 și art. 5 noul CP, a fost condamnat inculpatul O.B. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) CP 1969, cu aplicarea art. 5 noul CP, s-a dispus ca inculpatul O.B. să execute pedeapsa cea mai grea de 1 an și 2 luni închisoare.

În baza art. 71 CP 1969, i s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) CP 1969, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 6¹ alin. (4) din Legea nr. 78/2000, s-a dispus restituirea către martorul denunțator B.I. a sumei de 300 de euro.

În baza art. 348 CPP 1968, s-a dispus anularea contractului de asistență juridică nr. 14 din 18.11.2009, seria 028804.

Examinând probele administrate în cauză pe parcursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut că **situația de fapt** descrisă în actul de sesizare corespunde adevărului și este în concordanță cu probele administrate. Astfel, deși inculpatul a negat în mod constant săvârșirea faptelor, încercând să demonstreze că suma de 300 de euro prelinsă și primită de la denunțatorul B.I. reprezintă o parte din onorariul de avocat convenit cu denunțatorul conform contractului de asistență juridică nr. 14 din 18.11.2009, probele administrate în cauză dovedesc, fără niciun dubiu, că suma de 300 de euro a fost pretinsă și primită sub pretextul că va interveni pe lângă procurorul care instrumenta cauza privindu-l pe martorul denunțator B.I., pentru obținerea unei soluții favorabile ce presupunea inclusiv restituirea permisului de conducere, iar contractul de asistență juridică nr. 14 din 18.11.2009 are caracter fals, întrucât conține în cuprinsul său date nereale referitoare la cuantumul sumei convenite cu titlu de onorariu și a fost folosit în scopul producerii de consecințe juridice.

În acest sens, la dosarul cauzei există declarațiile martorilor denunțatori B.I. și B.M., aspectele relatate de aceștia coroborându-se cu cele care rezultă din declarațiile celorlalți martori audiați pe parcursul urmăririi penale și reaudiați cu ocazia efectuării cercetării judecătorești. Declarațiile denunțatorilor și ale martorilor audiați în cauză s-au coroborat și cu faptele și împrejurările ce rezultă din celelalte înscrisuri existente la dosarul cauzei, respectiv procesele-verbale de redare a convorbirilor efectuate de martorul B.M. cu inculpatul O.B. în zilele de 22 și 23.04.2010, procesul-verbal de redare a înregistrării din mediul ambiental efectuate în ziua de 30.04.2010, procesul-verbal de redare a convorbirii telefonice din 30.04.2010, raportul de constatare tehnico-științifică nr. 51 din 24.06.2011 întocmit de S.R.I., U.M. 0232 București, contractul de asistență juridică nr. 14 din 18.11.2009, împuternicirea avocațială nr. 029458 nedată.

Deosebit de relevante sunt, în ceea ce privește convorbirile menționate, pasajele în care inculpatul O.B. a recunoscut că a primit suma de 300 de euro pentru a o preda unui procuror de la Pitești, precum și pasajul în care inculpatul O.B. i-a cerut denunțatorului „să nu faceți ceva cu mine, că eu am contractul semnat în alb, să știi”. Convorbirile respective dovedesc atât cuantumul, cât și scopul pentru care s-a solicitat suma de 300 de euro, dar și faptul că între denunțator și inculpat nu a intervenit un contract de asistență juridică în formă scrisă, potrivit căruia onorariul convenit să fie suma de 1.500 de euro.

Deși inculpatul, în mod repetat pe parcursul cercetării judecătorești, a solicitat instanței să constate nulitatea absolută a proceselor-verbale de redare a convorbirilor din zilele de 22 și 23.04.2010 și a procesului-verbal de redare a înregistrărilor în mediul ambiental din ziua de 30.04.2010, invocând faptul că au fost înregistrate în lipsa unei autorizații date de magistratul competent conform art. 91¹ CPP 1968, și să fie înlăturate, întrucât au fost obținute în condițiile art. 68 alin. (2) din același cod, instanța a apreciat că mijloacele de probă menționate au fost întocmite cu respectarea dispozițiilor legale incidente și că elementele de fapt pe care le constată contribuie la stabilirea unei stări

de fapt reale și la identificarea autorului faptelor (...). Din declarațiile martorului denunțator B.M. rezultă, fără niciun dubiu, că a efectuat înregistrările respective din proprie inițiativă, nemulțumit fiind de faptul că inculpatul, deși primise banii solicitați, nu rezolva problema permisului de conducere, și nicidecum la instigarea organelor de poliție.

Instanța a respins cererea inculpatului de schimbare a încadrării juridice a faptei din infracțiunea prevăzută de art. 257 alin. (1) CP 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, în infracțiunea prevăzută de art. 215 alin. (1) CP 1969 și din infracțiunea prevăzută de art. 290 CP 1969, cu aplicarea art. 17 lit. c) și art. 18 din Legea nr. 78/2000, în infracțiunea prevăzută de art. 290 CP 1969. Ceea ce deosebește infracțiunea de trafic de influență de infracțiunea de înșelăciune este calitatea persoanei pe lângă care traficantul de influență susține că va interveni. Dacă în sfera atribuțiilor de serviciu ale persoanei respective intră actul sau faptul pentru care făptuitorul afirmă că va interveni, fapta realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, iar dacă în sfera atribuțiilor de serviciu ale acesteia nu intră actul respectiv, fapta va realiza conținutul infracțiunii de înșelăciune. Esențial este, de asemenea, sub aspectul calificării juridice a unei fapte ca trafic de influență sau înșelăciune, momentul pretinderii banilor sau serviciilor. Astfel, dacă banii au fost preținși după îndeplinirea actului, fapta constituie infracțiunea de înșelăciune, iar dacă au fost preținși înainte de îndeplinirea actului, constituie infracțiunea de trafic de influență.

Chiar dacă și traficul de influență, și înșelăciunea presupun o acțiune de inducere în eroare, deoarece autorul pretinde că are influență asupra unui funcționar, deși nu are, spre deosebire de înșelăciune, unde prejudiciul se produce doar ca urmare a unei activități de inducere în eroare, în cazul traficului de influență, autorul obține folosul în urma promisiunii că va interveni pe lângă un funcționar în legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia. Prin urmare, câtă vreme inculpatul O.B. a pretins și a primit suma de 300 de euro în cursul lunii ianuarie 2010, pretinzând că va interveni pe lângă un procuror de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Pitești, iar dosarul nr. x/P/2009 în care martorul denunțator B.I. a fost cercetat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 85 alin. (2) din O.U.G. nr. 195/2002 a fost soluționat la data de 10.03.2010 de un procuror de la această instituție, în cauză nu a putut fi reținută infracțiunea de înșelăciune.

Deși pe parcursul cercetării judecătorești unii dintre martorii audiați nu au fost în măsură să precizeze cu exactitate calitatea persoanei pe lângă care inculpatul a susținut că va interveni (procuror sau judecător) sau instituția la care s-au prezentat împreună cu inculpatul pentru a intra în posesia soluției adoptate în cauză, instanța a apreciat că această împrejurare este irelevantă sub aspectul încadrării juridice a faptei, câtă vreme pe parcursul urmăririi penale toți martorii audiați au indicat funcția persoanei ca fiind aceea de procuror, iar din transcrierea convorbirilor telefonice pe care inculpatul și martorul B.M. le-au avut rezultă fără niciun dubiu calitatea persoanei pe lângă care urma să intervină. (...)

În ceea ce privește infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, instanța a reținut că, potrivit art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, sunt calificate ca infracțiuni în legătură directă cu infracțiunile de corupție falsul și uzul de fals săvârșite în scopul de a ascunde comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute în Secțiunile a 2-a și a 3-a din legea respectivă. Prin urmare, cum traficul de influență se regăsește în Secțiunea a 2-a din legea menționată, fiind o infracțiune de corupție, iar inculpatul a falsificat contractul nr. 14 din 18.11.2009 pentru a ascunde comiterea acestei infracțiuni, în mod corect s-au reținut și dispozițiile art. 17 lit. c) și art. 18 din Legea nr. 78/2000, dispoziții care stabilesc limita maximă de pedeapsă în acest caz. Chiar dacă inculpatul, în mod constant, a susținut că martorul denunțator B.I. a semnat contractul respectiv și a fost de acord cu onorariul de 1.500 de euro, probele administrate în cauză dovedesc fără niciun dubiu că respectivul contract a fost întocmit ulterior declanșării cercetărilor în prezenta cauză.

Relevante sunt în acest sens pasajul din convorbirea efectuată la data de 23.04.2010, în care inculpatul îi spune martorului denunțator B.E. „să nu faceți ceva cu mine, că eu am contractul semnat în alb, să știi”, dar și concluziile raportului de constatare științifică nr. 51 din 24.06.2011, potrivit cărora semnătura de la rubrica client a fost realizată prin copiere plumbagină. Împrejurarea că nu a fost întocmit un contract de asistență juridică în formă scrisă ca urmare a acordului intervenit între inculpat și martorul denunțator rezultă și din declarația martorului denunțator, dar și din declarația inculpatului care nu a fost în măsură să relateze condițiile de timp și de loc în care acesta a fost scris și semnat și, nu în ultimul rând, din refuzul inculpatului de a preda carnetul de contracte din anul 2009 și faptul că a declarat în fața organelor de urmărire penală că exemplarul original a fost depus la Judecătoria Craiova, deși la această instanță fusese depus în vederea investirii cu formulă executorie un duplicat autocopiant.

La stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța a ținut seama și de faptul că inculpatul, personal, dar și prin intermediul apărătorilor aleși, a încercat în mod constant să tergiverseze soluționarea cauzei. În acest sens, instanța a reținut că, deși s-a încuviințat cererea inculpatului de a se întocmi un referat de evaluare de către Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Dolj și s-au acordat în acest sens două termene de judecată, inculpatul, invocând motive de sănătate, nu s-a prezentat la sediul Serviciului de Probațiune în vederea întocmirii referatului. Pe de altă parte, instanța a constatat că, deși inculpatul a avut pe parcursul cercetării judecătorești apărător ales, acesta a lipsit în mod nejustificat la mai multe termene, fiind necesară numirea unui apărător din oficiu, iar la ultimul termen de judecată acordat de către instanță, inculpatul s-a prezentat cu un nou avocat ales, în persoana avocatului N.O., care a solicitat amânarea cauzei în vederea pregătirii apărării, cerere respinsă de către instanță, ca neîntemeiată. Toate aceste împrejurări au condus instanța la concluzia că inculpatul refuză să conștientizeze gravitatea faptelor comise și, prin urmare, reeducarea sa în spiritul respectării normelor de drept și a

regulilor de conviețuire socială nu poate avea loc decât prin executarea efectivă a pedepsei aplicate.

Împotriva sentinței au declarat apel, în termen legal, P.I.C.C.J. – D.N.A. – S.T. Craiova și inculpatul O.B. Analizând apelurile declarate, Înalta Curte a dispus admiterea în parte a acestora. Făcând trimitere la probele administrate, inclusiv în faza apelului, instanța de apel a constatat mai întâi că a fost dovedit faptul pretinderii sumei de 300 de euro de către O.B. pentru a da această sumă procurorului care soluționa dosarul privindu-l pe B.I., astfel că solicitarea de achitare pentru infracțiunea de trafic de influență a fost respinsă ca nefondată.

Constatând că infracțiunea de trafic de influență există și că a fost săvârșită cu vinovăție de către inculpat și ținând seama și de dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, instanța a dispus obligarea inculpatului la plata către martorul denunțator a sumei de 300 de euro. Dispoziția instanței este nelegală, deoarece plățile pe teritoriul României se fac în moneda națională. În mod corect, instanța trebuia să dispună obligarea inculpatului la plata echivalentului în lei, la data plății efective, al sumei de 300 de euro.

Cu privire la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, Înalta Curte a subliniat că, potrivit art. 126 alin. (6) din Statutul profesiei de avocat, avocatul are obligația de a ține o evidență strictă a contractelor încheiate într-un registru special și de a păstra în arhiva sa un exemplar original al fiecărui contract și un duplicat sau o copie după orice împuternicire de reprezentare primită în executarea contractelor. Din examinarea contractelor de asistență juridică nr. 20 din 06.10.2009, seria 028803, nr. 14 din 18.11.2009, seria 028804, nr. 117 din 29.01.2010, seria 028805, se observă că nu au o cronologie firească. Astfel, contractul nr. 20 a fost încheiat anterior contractului nr. 14, iar după contractul nr. 14 urmează contractul nr. 117, în condițiile în care seriile actelor sunt succesive. Cele ce preced justifică soluția de condamnare a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură, dată fiind recunoașterea de către acesta a încheierii unui contract în alb completat ulterior cu mențiuni contrare voinței părților (onorariul de 1.500 de euro) și deus la judecatorie pentru învestirea cu formulă executorie.

Referitor la cererea de schimbare a încadrării juridice și de înlăturare a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, Înalta Curte a constatat că, la data săvârșirii faptei, era în vigoare agravanta a cărei înlăturare se cere. Dispozițiile prevăzute de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 au natura juridică a unei cauze de agravare a pedepsei, și nu pe aceea a unei incriminări distincte. Ca urmare a intrării în vigoare a Codului penal actual la 01.02.2014, dispozițiile din Codul penal anterior (1969) dar și cele din art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 au fost abrogate. În prezent, falsul în înscrisuri sub semnătură privată este incriminat, doar în formă simplă, de art. 322 CP și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

În aplicarea legii penale mai favorabile, instanța compară dispozițiile legii vechi astfel cum erau în vigoare la data săvârșirii faptei și dispozițiile legii noi cu

privire la aceeași acuzație. Mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile nu poate conduce la înlăturarea aplicării unei agravante în vigoare la data faptelor și la compararea formei simple a infracțiunii din legea veche cu forma simplă reglementată de legea nouă, deoarece s-ar încălca principiul legalității prin intervenția instanței în sensul modificării voinței legiuitorului cu privire la incriminarea faptei conform formei calificate. Instanța poate, în compararea normelor pentru determinarea legii mai favorabile, să analizeze legea veche cu toate consecințele sale în ceea ce privește încadrarea juridică și legea nouă cu toate consecințele sale asupra încadrării juridice. În consecință, cererea apelantului de a fi înlăturate dispozițiile art. 17 din Legea nr. 78/2000 nu a putut fi primită, deoarece acceptarea acestui punct de vedere ar conduce la aplicarea unei *lex tertia*.

Referitor la individualizarea pedepselor, Înalta Curte a reținut că alegerea modalității de executare a pedepsei unui inculpat nu trebuie să fie influențată de conduita avocatului său. Argumentele instanței de fond pentru alegerea unei pedepse cu executare în regim de detenție nu au în vedere conduita acuzatului, ci mai degrabă conduita unei alte persoane. Instanța de fond nu explică ce probe au determinat-o să aprecieze că lipsa avocaților aleși sau cererea de amânare a unui nou avocat numit în dosar ar fi consecința instruirii acestora de către inculpat în scopul tergiversării cauzei. Totodată, faptul că nu a fost administrată o probă solicitată de către inculpat (referatul de evaluare) nu conduce prin ea însăși la alegerea unei modalități privative de executare a pedepsei. În consecință, instanța de apel a înlăturat aceste elemente ca nefiind de natură să influențeze sancțiunea aplicată inculpatului sau modalitatea de executare a acestuia.

Referitor la individualizarea pedepselor aplicate, instanța de apel a mai constatat că elementele de fapt reținute de către instanța de fond ca circumstanțe atenuante nu au acest caracter, faptele pentru care este acuzat fiind tipice în ceea ce privește pericolul social. Elementele de individualizare reținute de către instanța de fond: inculpatul nu este cunoscut ca antecedente penale, este tânăr, are un loc de muncă, au determinat instanța de apel să aprecieze că scopul educativ al pedepsei poate fi atins și fără privare de libertate.

În consecință, Înalta Curte a admis apelurile, a desființat în parte sentința atacată și, rejudecând:

În baza art. 257 CP 1969 raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 noul CP, a condamnat pe inculpatul O.B. la pedeapsa de 2 ani închisoare și 1 an interzicerea exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b), c) CP 1969 (cu referire la profesia de avocat), în temeiul art. 65 CP 1969. În baza art. 71 CP 1969, a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) CP 1969 (cu referire la profesia de avocat).

În baza art. 290 CP 1969, cu aplicarea art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 coroborat cu art. 18 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 noul CP, a

condamnat inculpatul O.B. la pedeapsa de 3 luni închisoare. În baza art. 71 CP 1969, a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) CP 1969 (cu referire la profesia de avocat).

În baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) CP 1969, cu aplicarea art. 5 noul CP, inculpatul O.B. va executa pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare. În temeiul art. 35 CP 1969, a interzis exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b), c) CP 1969 (cu referire la profesia de avocat), pe o perioadă de 1 an după executarea pedepsei principale rezultante. În baza art. 71 CP 1969, a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) CP 1969 (cu referire la profesia de avocat).

Instanța a considerat îndeplinite condițiile art. 86¹ și urm. CP 1969 prevăzute de lege pentru suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei și a fixat termen de supraveghere de 4 ani.

În baza art. 6¹ alin. (4) din Legea nr. 78/2000, a dispus restituirea către martorul denunțator B.I. a sumei de 300 de euro prin echivalent în lei la data punerii în executare.

NOTĂ. 1. Art. 6¹ din Legea nr. 78/2000 a fost abrogat prin art. 79 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, în vigoare începând cu data de 01.02.2014. După abrogare, infracțiunea de cumpărare de influență a fost transpusă și incriminată în continuare în art. 292 CP.

Prin aceeași Lege nr. 187/2012 au fost abrogate și dispozițiile art. 17 și art. 18 din Legea nr. 78/2000, făcând parte din Secțiunea a 4-a „Infracțiuni în legătură directă cu infracțiunile de corupție”. A se vedea și nota de la **speța nr. 40**.

2. Într-o altă cauză, Curtea de Apel Iași a admis apelul declarat de D.N.A. – S.T. Iași împotriva sentinței penale nr. 220 din 31.01.2014 pronunțate de Judecătoria Vaslui, pe care a desființat-o în parte în latură penală și, rejudecând în aceste limite, a descontopit pedeapsa rezultantă de 6 luni închisoare și a repus în individualitatea lor pedepsele componente aplicate inculpatului.

A înlăturat din încadrarea juridică a infracțiunii de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată reținerea dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, ca urmare a abrogării acestui text de lege. A majorat de la 5 luni închisoare la 1 an închisoare pedeapsa aplicată inculpatului V.R. (comisar la Garda Financiară) pentru săvârșirea infracțiunii de primire de foloase necuvenite, prevăzută de art. 256 CP 1969 cu referire la art. 6 și art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000. A majorat de la 2 luni închisoare la 5 luni închisoare pedeapsa aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 25 raportat la art. 290 CP 1969. A recontopit cele două pedepse cu închisoarea aplicate pentru infracțiunile concurente, inculpatul urmând să execute pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare, cu privire la care a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani (*C.A. Iași, s. pen. și min., dec. pen. nr. 352 din 12.06.2014, nepublicată*).

Spre deosebire de speța rezumată anterior, apreciem că, prin decizia nr. 352 din 12.06.2014 a Curții de Apel Iași, în mod eronat s-a dispus înlăturarea din încadrarea juridică a infracțiunii de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, ca urmare a abrogării acestui text de lege prin Legea nr. 187/2012. În această manieră, s-a creat o ipoteză de *lex tertia*, contrar mecanismului de aplicare a legii penale mai favorabile stabilit prin Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale (M. Of. nr. 372 din 20.05.2014).

3. Precizăm că abrogarea art. 17 și art. 18 din Legea nr. 78/2000 nu atrage automat concluzia că, pentru faptele comise anterior datei de 01.02.2014, legea penală mai favorabilă este noul Cod penal sau legea specială astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 187/2012.

Într-o cauză, s-a arătat, de pildă, că, deși dispozițiile art. 17 lit. c) și art. 18 din Legea nr. 78/2000 au fost abrogate, în ceea ce privește legea mai favorabilă inculpatei, s-a apreciat că aceasta este Codul penal din 1969, care prevede un minim special mai redus pentru infracțiunea de fals intelectual și posibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, în condițiile în care noul Cod penal prevede același maxim special, dar și un termen de prescripție specială mai lung decât cel aplicabil la data comiterii faptei de către inculpată (C.A. Galați, s. pen. și min., dec. pen. nr. 850/A din 14.09.2017, nepublicată).

4. Referitor la *distincția între infracțiunea de trafic de influență și infracțiunea de înșelăciune*, a se vedea și **spețele nr. 3 și nr. 5**.

5. Avocat. Distincții între traficul de influență și infracțiunea de înșelăciune. Individualizarea pedepsei. Natura profesiei inculpatului versus invocarea dependenței psihice față de jocurile de noroc ca un element atenuant în aplicarea pedepsei. Executarea sancțiunii în regim de detenție. Pedepsă complementară

CP, art. 66 alin. (1) lit. g), art. 244, art. 291
Legea nr. 78/2000, art. 6

Dacă inculpatul nu a promis că îl va determina pe fratele său judecător să îndeplinească un act favorabil denunțatorului sau aparținătorilor acestuia, ci a promis denunțatorului și familiei sale că vor obține pedepse cu suspendarea executării sau o diminuare a pedepselor, însă nu a făcut referire la magistrații judecătorești care făceau parte din completul de judecată investit cu soluționarea apelului acestora, referirea inculpatului fiind strict la fratele său, care nu era investit cu soluționarea respectivei cauze, nu poate fi admisă cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de trafic de influență în infracțiunea de înșelăciune.

Prin natura profesiei sale – avocat definitiv –, inculpatul trebuia să se abțină de la orice acte contrare deontologiei profesionale și, cu atât mai mult, de la săvârșirea unor fapte cu caracter infracțional cu scopul de a

obține sume de bani. Nu au relevanță juridică destinația pe care inculpatul dorea să o dea sumelor astfel obținute și nici împrejurările subiective care l-ar fi determinat să recurgă la săvârșirea unor fapte infracționale.

Săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către un avocat constituie un argument pertinent și suficient pentru a conduce la concluzia că este nedemn să exercite această profesie, întrucât, prin activitatea sa infracțională, a adus o atingere gravă demnității și onoarei corpului de avocați, dar și sistemului de justiție, dat fiind rolul avocatului ca participant în administrarea justiției.

I.C.C.J., s. pen., dec. pen. nr. 310/A din 17.09.2015, nepublicată

Prin rechizitoriul nr. 161/P/2014 al P.I.C.C.J. – D.N.A., a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv inculpatul M.I. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, fapta constând în aceea că, în calitate de avocat definitiv în cadrul Baroului Vâlcea, în cursul lunii iunie 2014, inculpatul a pretins de la martorul denunțator A.V. suma de 20.000 de euro, pentru a determina atât personal, cât și prin intermediul fratelui său M.A., judecător în cadrul Curții de Apel Craiova, pe judecătorii din cadrul aceleiași instanțe, investiți cu soluționarea apelului declarat în dosarul nr. x/2013, să pronunțe o decizie favorabilă denunțatorului, fiului său, A.I., și concubinei sus-numitului, S.E.

Prin sentința penală nr. 40/F din 17.03.2015 pronunțată de Curtea de Apel Pitești, a fost respinsă ca nefondată cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpatul M.I. A fost condamnat inculpatul M.I. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu reținerea dispozițiilor art. 396 alin. (10) CPP, urmând ca pedeapsa să fie executată prin privare de libertate, în condițiile prevăzute de art. 60 CP.

În baza art. 67 CP, i s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) și alin. (3) CP, pe o perioadă de 2 ani, iar în baza dispozițiilor art. 65 alin. (1) CP, i s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării aceluiași drepturi pe durata executării pedepsei principale privative de libertate.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) CPP și art. 72 alin. (1) CP, s-au dedus din pedeapsa principală perioada reținerii și arestării preventive începând cu 26.06.2014 și până la 06.01.2015 și a măsurii arestului la domiciliu începând cu data de 06.01.2015 și până la data pronunțării.

În baza dispozițiilor art. 399 alin. (1) raportat la art. 404 alin. (4) lit. b) CPP, a fost menținută măsura preventivă a arestului la domiciliu dispusă față de inculpat.

În depoziția sa dată în fața instanței de judecată, inculpatul M.I. a fost audiat de către instanță și, prin declarația pe care a dat-o, a recunoscut învinuirea așa cum a fost reținută prin actul de sesizare a instanței și a solicitat ca prezenta cauză

să fie soluționată în fața instanței de judecată conform procedurii simplificate, numai pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Curtea a constatat că **situația de fapt** reținută prin actul de sesizare este în sensul că inculpatul M.I., avocat definitiv în cadrul Baroului Vâlcea, a pretins, în cursul lunii iunie 2014, de la martorul denunțator A.V. suma de 20.000 de euro, primind efectiv în două tranșe suma de 10.000 de euro. Totodată, în actul de inculpare s-a reținut că scopul pentru care a solicitat suma respectivă era de a determina atât prin propriile sale intervenții, cât și prin intermediul fratelui său M.C., judecător la Curtea de Apel Craiova, pe judecătorii din cadrul aceleiași instanțe, investiți cu soluționarea apelului declarat în dosarul nr. x/2013, să pronunțe o decizie favorabilă pentru A.V., fiul său, A.I., și concubina acestuia, S.E., sus-numiții fiind condamnați de către Judecătoria Craiova la pedepse rezultante de 5 ani și, respectiv, 5 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune în formă continuată, folosire de instrumente oficiale false în formă continuată și fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată.

S-a mai reținut că în fața instanței inculpatul a solicitat schimbarea încadrării juridice din infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată în infracțiunea de înșelăciune, deoarece, prin întreaga activitate pe care a desfășurat-o acesta, nu a traficant influența sa, ci l-a indus în eroare pe denunțator, lăsând să se înțeleagă că are influență asupra fratelui său, magistrat la Curtea de Apel Craiova, pentru a obține o soluție favorabilă denunțatorului și persoanelor care erau implicate alături de el în cauza penală aflată pe rolul Curții de Apel Craiova. Curtea a constatat că cererea de schimbare a încadrării juridice nu este întemeiată, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege, deoarece inculpatul nu a promis că îl va determina pe fratele său să îndeplinească un act favorabil denunțatorului sau aparținătorilor acestuia. De altfel, inculpatul a promis denunțatorului și familiei sale că vor obține pedepse cu suspendare sau o diminuare a pedepselor, însă acesta nu a făcut referire la magistrații judecători care făceau parte din completul de judecată investit cu soluționarea apelului la Curtea de Apel Craiova, referirea inculpatului a fost strict la fratele acestuia, care nu era investit cu soluționarea respectivei cauze.

În aceeași măsură, s-a reținut că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 291 CP, deoarece inculpatul a primit sume de bani de la denunțator, lăsând să se creadă că are influență asupra unei persoane care exercită o funcție publică și promițând că îl va determina pe acesta să îndeplinească un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau contra acestor îndatoriri. Nu prezintă relevanță în cauză faptul că inculpatul nu s-a referit în concret la magistrații judecători de la Curtea de Apel Craiova investiți cu soluționarea apelului în cauza în care era implicat denunțatorul și aparținătorii acestuia, faptul că inculpatul s-a referit la fratele său, magistrat la aceeași instanță, fiind apreciat ca suficient pentru a lăsa să se înțeleagă că prin

intermediul acestuia ar putea determina o soluție favorabilă de la judecătoria investită cu soluționarea apelului la care s-a făcut referire mai sus.

La individualizarea judiciară a pedepsei aplicate inculpatului instanța de fond a avut în vedere criteriile prevăzute de art. 74 CP (...). Este relevant și motivul invocat de către inculpat pentru săvârșirea infracțiunii, respectiv situația sa financiară precară din cauza participării la jocuri de noroc și necesitatea de a procura sume de bani pentru a acoperi datoriile mari pe care le avea ca urmare a practicării unor astfel de jocuri. La dosar au fost depuse acte medicale cu referire la dependența sa psihică față de astfel de jocuri, invocată de inculpat ca un motiv atenuant în aplicarea pedepsei. În aceste împrejurări, Curtea a constatat că nu există probe certe medicale din care să se rețină că fapta săvârșită ar fi fost condiționată și de eventualele afecțiuni psihice ale inculpatului, respectiv dependența sa psihică față de asemenea jocuri. În plus, prin natura profesiei sale, inculpatul trebuia să se abțină de la orice acte contrare deontologiei profesionale și, cu atât mai mult, de la săvârșirea unor fapte cu caracter infracțional cu scopul de a obține sume de bani. În acest context, s-a avut în vedere scopul urmărit de inculpat ca fiind acela de a obține sume de bani, neavând relevanță juridică destinația pe care inculpatul dorea să o dea sumelor astfel obținute și nici împrejurările subiective care l-ar fi determinat să recurgă la săvârșirea unor fapte infracționale.

Din probele în circumstanțiere depuse la dosar în favoarea inculpatului, inclusiv cele de evaluare a personalității acestuia, Curtea a reținut conduita sa bună înainte de săvârșirea infracțiunii, situația sa familială stabilă și atitudinea cooperantă, sinceră pe parcursul procesului penal. În ceea ce privește nivelul de educație, Curtea a mai reținut că pregătirea universitară a inculpatului, calitatea sa profesională ar fi trebuit să îl determine să se abțină de la săvârșirea oricăror acte infracționale de natura celor comise. Prin urmare, nivelul superior de instrucție școlară și universitară, precum și calitatea profesională pe care a avut-o nu au fost avute în vedere la individualizarea judiciară a pedepsei ca un element favorabil acestuia. Văzând și cerințele principiului proporționalității la care se referă în mod constant jurisprudența internă și internațională, în sensul că pedeapsa și modalitatea de executare trebuie să fie adecvate situației de fapt și scopului urmărit de lege, Curtea a constatat că scopul pedepsei poate fi realizat dacă executarea acesteia se va realiza prin privare de libertate, în condițiile prevăzute de art. 60 CP.

În cauză nu s-au dispus măsuri asigurătorii, deoarece suma de 10.000 de euro primită efectiv de inculpat a fost recuperată cu ocazia constatării infracțiunii flagrante. Nu s-au aplicat dispozițiile art. 292 alin. (3) CP referitoare la confiscarea specială, întrucât sumele pe care martorul denunțător i le-a dat inculpatului au provenit din fondul de flagrant al D.N.A.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul M.I., solicitând admiterea apelului, desființarea în parte a sentinței penale apelate și, rejudecând în fond, reindividualizarea sancțiunii aplicate de prima instanță sub aspectul

cuantumului și al modalității de executare, solicitând suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, prin aplicarea art. 91 CP.

Analizând apelul inculpatului M.I. în raport cu motivele invocate și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, Înalta Curte a constatat că apelul este nefondat. Sub aspectul individualizării cuantumului pedepsei, Înalta Curte a apreciat că argumentele instanței de fond referitoare la starea de pericol creată prin fapta săvârșită de către inculpat, valoarea ocrotită, modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite și, de asemenea, gravitatea infracțiunii sunt pertinente și a constatat că pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare ce i-a fost aplicată inculpatului reflectă preponderent criteriile de individualizare prevăzute de art. 74 CP. (...)

Totodată, Înalta Curte a apreciat că, având în vedere natura și gravitatea faptei, dar și datele privind persoana inculpatului, care nu prezintă garanții că pe viitor, din același motiv care a condus la comiterea faptei ce face obiectul prezentei cauze, nu și-ar relua activitatea infracțională, nu se impune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei. Înalta Curte a apreciat că executarea sancțiunii în regim de detenție este necesară pentru realizarea scopului pedepsei, respectiv prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și conștientizarea de către inculpat a consecințelor faptei comise. Totodată, modalitatea în care a acționat în ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de trafic de influență denotă pericolozitatea inculpatului.

Sub acest aspect, instanța de apel a avut în vedere că, prin fapta comisă, inculpatul M.I. a adus un grav prejudiciu instituției în care își desfășura activitatea, dar și demnității profesiei de avocat, iar prin modalitatea concretă în care a acționat, mesajul transmis a fost de natură să compromită încrederea populației în justiție. Înalta Curte a apreciat că, în raport de standardele pe care inculpatul ar fi trebuit să le urmeze și de așteptările pe care societatea le avea față de acesta, maniera de executare a pedepsei stabilită de către prima instanță este justă.

Referitor la aplicarea pedepsei complementare constând în interzicerea exercitării dreptului de a exercita profesia de avocat, prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. g) CP, Înalta Curte a constatat că săvârșirea infracțiunii de trafic de influență constituie un argument pertinent și suficient pentru a conduce la concluzia că inculpatul M.I. este nedemn să exercite funcția de avocat, prin activitatea sa infracțională, întrucât a adus o atingere gravă demnității și onoarei corpului de avocați, dar și sistemului de justiție, dat fiind rolul avocatului ca participant în administrarea justiției.

NOTĂ. 1. În acord cu practica judiciară constantă, referitor la *aplicarea pedepsei complementare constând în interzicerea exercitării dreptului de a exercita profesia de avocat* prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. g) CP, Înalta Curte a constatat că săvârșirea infracțiunii de trafic de influență constituie un argument pertinent și suficient pentru a conduce la concluzia că inculpatul M.I. este nedemn să exercite funcția de avocat, întrucât a adus o atingere gravă demnității și

onoarei corpului de avocați, dar și sistemului de justiție, dat fiind rolul avocatului ca participant în administrarea justiției. În același sens, a se vedea și nota de la **speța nr. 34**.

Într-un alt dosar, *același inculpat M.I.* a fost condamnat de prima instanță la pedeapsa de 2 ani închisoare tot pentru infracțiunea de trafic de influență și, pe o durată de 2 ani, la pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului prevăzut de art. 66 alin. (1) lit. g) CP, dispoziții menținute de către Înalta Curte de Casație și Justiție ca instanță de apel (*I.C.C.J., s. pen., dec. pen. nr. 459/A din 14.12.2015, nepublicată*).

În această din urmă cauză, s-a reținut că inculpatul M.I., în cursul anului 2013, a pretins, în două rânduri, și a primit, în trei tranșe, suma de 29.000 de euro de la inculpații C.I. și C.A. (aceștia condamnați pentru infracțiunea de cumpărare de influență), formându-le convingerea că are influență asupra magistraților judecătorești de la Tribunalul Dolj și Curtea de Apel Craiova și că îi poate determina pe aceștia să nu dispună și să nu mențină arestarea preventivă a inculpatului C.I. și a fiilor acestuia, martorii C.G. și C.S., în drept fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență în formă continuată, prevăzută de art. 6 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 291 alin. (1) CP, cu aplicarea art. 35 alin. (1) CP.

2. Într-o cauză, Înalta Curte a reținut că „combaterea corupției în rândul persoanelor care contribuie la înfăptuirea actului de justiție, în cauza dedusă judecării a avocaților, este un element-cheie asupra credibilității sistemului judiciar românesc. Faptele pentru care sunt cercetați inculpații au legătură directă cu activitatea de înfăptuire a justiției. Chiar și simpla invocare a posibilității ca judecătorii să acționeze în afara cadrului legal este de natură să erodeze în mod grav încrederea în justiție, cu atât mai mult cu cât pretinderea acestei posibilități este făcută chiar de un avocat. Inculpații, prin presupusele lor acțiuni, au creat impresia în societate că hotărârile judecătorești, inclusiv cele care privesc starea de libertate a inculpaților arestați preventiv, pot fi cumpărate, lucru inacceptabil într-o societate bazată pe supremația dreptului.

Faptele presupuse a fi săvârșite de inculpați prezintă în concret un grad ridicat de pericol social, având în vedere că avem de-a face cu infracțiuni de corupție în legătură directă cu înfăptuirea justiției, și, în mod evident, sunt de natură să lezeze relațiile sociale referitoare la încrederea în actul de justiție, ca parte esențială a funcționării statului de drept. Cu atât mai grave sunt faptele de corupție deduse judecării, dacă avem în vedere faptul că există presupunerea că acestea au fost comise de un avocat, persoană care, în conformitate cu Legea nr. 51/1995 și Statutul profesiei de avocat adoptat de Uniunea Națională a Barourilor din România prin Hotărârea nr. 64/2011, în exercitarea profesiei, trebuie să se supună numai legii, statutului profesiei și codului deontologic, să promoveze și să apere drepturile, libertățile și interesele legitime ale omului [art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995], să manifeste conștiinciozitate și probitate profesională (art. 40 din Legea nr. 51/1995), contribuind, astfel, la

înfăptuirea actului de justiție și la educarea cetățenilor în respectul față de lege și de statul de drept.

Gravitatea infracțiunilor de corupție de care sunt acuzați inculpații trebuie să se exprime în sistem punitiv, într-o manieră care să presupună o mai multă asprime, având în vedere tocmai atingerea adusă relațiilor socio-profesionale pe care le implică nu doar funcția deținută de inculpatul C.C., ci și aceea deținută de persoanele față de care acesta și-a afirmat pretinsa influență. În situația în care se pretinde de către un inculpat – și cu atât mai mult când acesta este avocat – că ar avea influență asupra unor judecători de la curtea de apel, pericolozitatea faptei este crescută, câtă vreme tocmai aceste persoane investite cu autoritatea de stat în astfel de funcții publice sunt chemate să aplice legea. Fapta comisă de inculpatul C.C. prezintă un grad ridicat de pericol social, în contextul în care pretinsa influență asupra unor judecători este în măsură să lezeze în mod grav nu numai imaginea acestora din urmă, ci și imaginea instituției din care fac parte magistrații.

Pronunțarea pentru inculpatul avocat, în astfel de situații, a unei pedepse în regim suspensiv de executare ar reprezenta o minimalizare a rolului și locului pe care judecătorul le are într-un stat de drept și o încurajare a altor avocați, predispuși la săvârșirea de astfel de infracțiuni, să comită infracțiuni de corupție, pentru că s-ar induce ideea deosebit de periculoasă că, oricum, chiar și în condițiile în care se pretend sume de 75.000 de euro, se dispune o pedeapsă în regim neprivativ de libertate.

Infrațiunile săvârșite de inculpați și-au răsfânt efectele negative asupra magistraților, discreditează autoritatea, instituția din care fac parte, serviciul cărora le aparțin, creând o stare de suspiciune, de neîncredere cu privire la corectitudinea și cinstea judecătorilor. Față de aceste considerente, s-a constatat că nu se impune reținerea în favoarea inculpaților a circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 75 CP” (*I.C.C.J., s. pen., dec. pen. nr. 139/A din 05.04.2016, nepublicată*).

N.n. În speță, la individualizarea judiciară a pedepselor s-au avut în vedere și recomandările din *Ghidul privind individualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile de corupție*, întocmit de Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv calitatea sau funcția inculpatului care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, modalitatea de săvârșire a infracțiunii, cuantumul sumei de bani sau valoarea foloaselor oferite ori pretinse.

Într-o altă cauză vizând traficul influenței în mediul judiciar, s-a reținut că fapta inculpatului S.A.C. – avocat în cadrul Baroului București – care, în perioada februarie-aprilie 2011, a pretins de la denunțătoarele M.D.C. și D.E. suma totală de 10.000 de euro, sumă pe care a primit-o efectiv la data de 02.05.2011, pentru ca, prin influența de care se prevala că se bucură asupra magistraților de la Înalta Curte de Casație și Justiție, să obțină soților denunțătoarelor pronunțarea unei soluții favorabile în dosarul penal nr. x/1/2011 în care aceștia sunt cercetați pentru comiterea unor infracțiuni de crimă organizată, întrunește elementele

constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzute de art. 257 CP 1969 raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 CP. S-a constatat prezența unei singure infracțiuni de trafic de influență, în contextul în care pretinderea și primirea banilor, chiar dacă au avut loc de la două persoane, s-au făcut concomitent față de ambele denunțatoare, iar „problema ce urma a fi rezolvată” vizează aceeași cauză penală, intervențiile fiind promise ambelor denunțatoare la membrii aceluiași complet de judecată, fiind incidentă situația existenței unei unități naturale de infracțiune (*I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 39/A din 06.02.2015, www.scj.ro*).

3. Referitor la *distincția între infracțiunea de trafic de influență și infracțiunea de înșelăciune*, a se vedea și **speța nr. 3**.

Sub acest aspect, *într-o altă cauză*, s-a arătat că nu se poate reține că faptele 1-8, expuse în continuare, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, și nu pe cele ale infracțiunii de trafic de influență, atât timp cât de fiecare dată inculpata A. a promis că va interveni pe lângă funcționari publici din cadrul Autorității Navale Române în scopul angajării în cadrul acestei instituții, inculpata fiind convingătoare în crearea acestei percepții false, respectiv a influenței pe care ar fi avut-o pe lângă funcționarii publici din cadrul Autorității Navale Române.

În fapt, prin sentința penală nr. 281 din 25.05.2018 pronunțată de Tribunalul Constanța, a fost condamnată inculpata A. (psiholog) la pedeapsa închisorii, pentru următoarele infracțiuni:

– faptele nr. 1 și nr. 2 – trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP: s-a reținut că, în luna februarie a anului 2017, A., psiholog la un cabinet individual de psihologie din municipiul Constanța, a solicitat și a primit de la numitul B. suma de 3.500 de lei pentru a interveni pe lângă funcționari publici care se ocupă cu eliberarea permiselor de conducere, persoane asupra cărora l-a asigurat că are influență, în scopul obținerii permisului de conducere în mod ilegal. În luna februarie a anului 2017, A., psiholog, prin intermediul numitului B., a solicitat și a primit de la C. mai multe sume de bani, astfel: 3.000 de lei pentru a interveni pe lângă funcționari publici care se ocupă cu eliberarea permiselor de conducere, persoane asupra cărora l-a asigurat că are influență, în scopul obținerii permisului de conducere corespunzător categoriilor C și E, pentru fiul denunțatorului, în mod ilegal; 4.000 de euro pentru a interveni pe lângă funcționari publici însărcinați cu eliberarea diplomelor de bacalaureat și pe lângă funcționari publici din cadrul Direcției Vamale Constanța, în vederea obținerii pentru fiul denunțatorului a diplomei de bacalaureat în mod ilegal, respectiv pentru angajarea în mod ilegal a acestuia pe un post de inspector vamal la instituția amintită;

– fapta nr. 3 – trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP: s-a reținut că, în luna aprilie a anului 2017, A., psiholog, a solicitat numitului D. suma de 2.000 de euro pentru a interveni pe lângă funcționari publici din cadrul Autorității

Navale Române, persoane asupra cărora l-a asigurat că are influență, în scopul angajării pe un post de jurist la instituția menționată;

– fapta nr. 4 – trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP: s-a reținut că, în luna mai a anului 2017, A., psiholog, a solicitat și a primit de la numitul E. suma de 2.000 de euro pentru a interveni pe lângă funcționari publici din cadrul Autorității Navale Române, persoane asupra cărora l-a asigurat că are influență, în scopul angajării pe un post de șofer la instituția menționată;

– fapta nr. 5 – trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP: s-a reținut că, în cursul lunilor aprilie-mai 2017, A., psiholog, a solicitat și a primit de la numita F. sumele de 3.300 de euro și 4.500 de lei pentru a interveni pe lângă funcționari publici din cadrul Autorității Navale Române, persoane asupra cărora a asigurat-o că are influență, în scopul angajării pe un post de inspector tehnic la instituția menționată;

– fapta nr. 6 – trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP: s-a reținut că, în luna mai a anului 2017, A., psiholog, a solicitat și a primit de la numita G. suma totală de 5.000 de euro pentru a interveni pe lângă funcționari publici din cadrul Autorității Navale Române, persoane asupra cărora a asigurat-o că are influență, în scopul angajării pe un post de inspector tehnic la instituția menționată;

– fapta nr. 7 – trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP: în luna mai a anului 2017, A., psiholog, a solicitat și a primit de la numita H. suma de 2.000 de euro pentru a interveni pe lângă funcționari publici din cadrul Autorității Navale Române, persoane asupra cărora a asigurat-o că are influență, în scopul angajării pe un post de inspector tehnic la instituția menționată;

– fapta nr. 8 – trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) CP: s-a reținut că, în luna iulie a anului 2017, A., psiholog, a solicitat și a primit de la numita I. suma de 1.500 de lei pentru a interveni pe lângă funcționari publici care se ocupă cu eliberarea permiselor de conducere, persoane asupra cărora a asigurat-o că are influență, în scopul obținerii permisului de conducere în mod ilegal (fără a mai fi necesară susținerea probei practice).

Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, prin decizia penală nr. 960/P din 31.10.2018, în baza art. 421 pct. 1 lit. b) CPP, a respins, ca nefondat, apelul formulat de către inculpata A. împotriva sentinței. Ulterior, a fost respins, ca nefondat, recursul în casație formulat de inculpata A. împotriva deciziei penale nr. 960/P din 31.10.2018 a Curții de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie (*I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 114/A din 02.04.2019, www.scj.ro*).